

Cáfolat

(Az nevet, aki utoljára nevet)

Napi Riport, 2015. május 12.

– Itt áll velem szemben id. Kovács János, a rejtélyes pilisi lelet megtalálója. Mondanom sem kell, az eset tudományos körökben igen nagy port kavart, és a mai napig nem tisztázódott teljes mértékben. Egyesek hoaxnak vélik, míg mások komolyan hisznek benne. Kovács úr! Mondana néhány szót a tévénézőknek erről a nem mindennapi felfedezésről?

– Kérem szépen, én csak egy egyszerű ember vagyok. Honnan tudhattam volna, hogy ez lesz belőle? Ha sejtettem volna, ott hagyom megrohadni az egészszet...

– Mi is történt valójában azon az ominózus napon?

– Tudja, apámtól örököltem egy kis birtokot. Szőlő, gyümölcsfák, miegymás. Aznap éjjel nagy vihar szakadt ránk, a korhadt vén tölgyfa gyökerestül kifordult a földből. Egy furcsa koponyát találtam alatta, aztán még egyet. A tönköt persze el kellett takarítani az útból, mire végeztünk a munkával, már legalább tíz koponyánk volt. A fiamnak támadt az az ötlete, hogy be kell jelenteni. Szerinte ugyanis amit kivet a föld, az nem a miénk.

– Eszébe se jutott, hogy bünténnel van dolga? A rendőrséget is hívhatta volna. Miért nem fordult hozzánk?

– Mert a csontok nagyon szokatlanul festettek. Majdnem, mint az emberiek, de valahogy mégsem olyanok. Hogy is mondjam, na... szóval a hátsó fertályuk sokkal kerekesebb volt, a pófájuk viszont elég hosszúkas, mint a farkasé. A szemüregük meg ijesztően nagyok. És szarvak nőttek ki a halántékukból. Bevallom, ittam egy pohárával, de a gyerek színjózan volt. Azt mondta, talán lehet valami szenzáció a dologból, ami némi pénzt is hozna a konyhára. Bepakolta őket a füstölőbe a sonkák közé, hogy egy kicsit régebbinek látszódjanak, aztán felhívta a múzeumot.

– Ön tehát elismeri, hogy félrevezette a hatóságokat? Nem egy földönkívüli civilizáció tagjainak maradványait fedezte fel?

– Mit tudom én! Lehet, hogy tévedtem. Ha jobban belegondolok, biztosan elnéztem valamit. Szerintem egyszerű kecskekoponyák voltak, cseppet talán deformáltak, de akkor is csak állati csontok. Talán beltenyészet lehetett az oka, vagy valamilyen kórság. Nem akartam én megtéveszteni senkit, ki hitte volna, hogy ekkora felhajtás lesz belőle? Csak hát a pénz, meg az a fránya jelzalog, ugye... Azt reméltem, jutalmat kapok érte, de csak a bajom gyűlt meg velük!

– Köszönöm figyelmüket. Kovács Jankát hallották.

A cáfolat cáfolata

(Egy cikk a Science 2018. augusztusi számából)

A londoni Natural History Museum munkatársa, Dr. John Smith, aki a földönkívüli civilizációk földi nyomainak elismert kutatója, tegnap sajtótájékoztatót tartott a New York Smithsonian legújabb tárlatának megnyitója alkalmából, melynek témája „A mainstream régészet és

a darwini elmélet kontra tiltott történelem”. A professzor előadása meglepő tényeket tárt fel, egyben parázs vitát szított a szakma nagyjai körében. Nem mást állított ugyanis, mint hogy sikerült DNA-mintát nyernie a Magyarországon talált „kecskekoponyákból”.

„A mintát az egyik állkapocsban épen maradt fog gyökeréből vettem. Analízis közben először magam is meghökkenem a kapott eredményeken. Többször ellenőriztem az adatokat, végül átküldtem egy svájci laboratóriumba, hogy az esetleges tévedéseket kizárjam. Johann Schmied, aki tekintélynek számít a szakmában, visszaigazolt, hogy az eredmény több mint meglepő. A DNS nem egyezik teljes mértékben egyetlen ismert földi emlős örökítőanyagával sem. Radiokarbonos kormeghatározást is végeztünk. A csontokra tapadt kormos szennyeződés letisztítása után biztosan ki merem jelenteni, hogy a maradványok több mint 100 000 évesek, és nagy valószínűséggel idegen eredetűek. A csontszerkezet röntgenvizsgálata során ugyanis ismeretlen összetételű mesterségesen beépített fémrészecskéket találtam, ezek alkotóelemeit egyelőre nem sikerült pontosan meghatározni.”

A cáfolat cáfolatának cáfolata

Pest megye bírósága és törvényszéke.

– Nagyra becsült bíró úr! Elutasítom a vádat, ügyfelem egy ártatlan tréfa áldozata lett, amit a tulajdon fia eszelt ki. Kovács úr becsülettel kifizette a rá kirótt büntetést, úgymint a rendőrség, tűzoltók, egyéb hatóságok és hivatalos szervek indokolatlan riasztása miatt felmerülő költségeket.

Nézzük csak a száraz tényeket! Állampolgári kötelességének eleget téve a különleges koponyák lelőhelyét haladéktalanul jelentette a polgármesteri hivatalban. Földjét további vizsgálat céljából a kirendelt régészcsapat rendelkezésére bocsátotta. Példásan együttműködött velük, még innivalóról is gondoskodott számukra. Csakis a saját naivitása vezethette arra az álláspontra, mely szerint egy archeológiai lelet beszolgáltatása révén anyagi haszonra tehet szert. Ellenben nem kapott mást, mint büntetést és szankciókat. Meghurcolták, kigúnyolták, szenzációhajász csalónak titulálták, ő pedig egyetlen zokszó nélkül tűrte, amíg be nem bizonyosodott az ártatlansága. Meggyőződésem, hogy klientsemet megfélemlítették, talán még a zsarolásától sem riadtak vissza, hogy ne merjen újabb részletekkel szolgálni az ügygel kapcsolatban.

Két független szakvélemény is van a kezemben. Egy neves brit és egy svájci egyetem pecsétjével. Felemelem, hogy a tisztelt törvényszék jobban lássa! A lelet kétségkívül valódi, ráadásul felbecsülhetetlen értéket képvisel. Ennek függvényében kártérítési pert indítok ügyfelem javára hitelrontás, rágalmozás okán, továbbá követelem minden eddigi jogtalanul behajtott bírság visszafizetését. Ehhez jön még az utazási költség és az én honoráriumom.

Cáfolatok cáfolata

Fővárosi Földhivatal Kataszteri telekkönyvi kivonatolók intézménye nevében.

Tisztelt ügyvéd úr!

Mivel kliense, id. Kovács János a megtalálás időpontjában nem rendelkezett tisztázott és jogerős bírói, jegyzői határozattal arról, hogy a kérdéses ingatlanhoz törvényes örökösödés útján jutott hozzá (melléklet), így a tulajdonjog erősen megkérdőjelezhetővé válik. Jelen esetben a kérdéses földterület az állam tulajdonát képezi minden ott fellelt tárggyal egyetemben, amíg hiteles dokumentumokkal alá nem támasztják igényüket.

Maradok tisztelettel, Johann Schmied.

Az utolsó tetkő

Franki először a hölgyet szolgálja ki. A száraz martini a specialitása, kétféle olajbogyót használ, hogy elkápráztassa. Egyúttal a kalapos ürge italát is kihozhatta volna, de szándékosan megvárakoztatja, hadd szikkadjon. Felveszi a rendelést, közben bosszúsán konstatálja, hogy a vazelin átütött fehér inge anyagán. Vastagon kente be magát, ahogy a mester tanácsolta. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy ha kiszárad a bőr, akkor a festék kihull a pórusok közül. Nos, ne legyen igaza, diszkréten megvakarja a győgyulófélben lévő területet, aztán elindul inget cserélni. A kalapos várhat, messze még a záróra...

Ez a fickó egyébként nagyon gyanús neki. Már hetek óta figyeli, hogy összejött a vörös csajjal, aztán leléptek, eltűntek, mint szürke szamár a ködben. Sosem mentek együtt, de biztos volt benne, hogy a macskaköves sikátorok sötétjében újra találkoznak. Keze újra a vállá közelébe téved. Ujjaival a fehér textílián tapogatva szinte szeméi előtt látja azt a vékony szőke lányt. Nem volt egy nagy szám, zörgő csontú szánalmas kis fruska, aki azt hitte, hogy a lába között van a jövője... Hát elég nagyot tévedett, de ezt már nem maradt ideje belátni. Egy félig elhúzott csatornafedél alá szorulva találták meg a maradványait. A nehéz vas az aszfalthoz préselte, karja a pocsolába lógott, neki pedig egész éjjel kenegetnie kellett a bőrét. A lányt Évának hívták, tehát a gyulladt bőrfelület nem volt túl nagy, mégis nevezhette volna Éva bosszújának. Eléggé viszketetett, de valójában csak jellegtelen három betűs szürke kiséger maradt, aki csendesen meghúzta magát Dália árnyékában.

A fekete hajú nő igazi kihívás volt, aki ezt nem élte át, annak hiába is magyarázná... úgy küzdött, akár egy démon, ő pedig életlen pengével próbálta szétszabdalni. Mentségére szóljon, hogy más nem volt kéznél, akkoriban még nem úgy mentek a dolgok, hogy a Hasfelmetsző beállít a sarki Tescoma márkaboltjába, és rögtön a legélesebb henteskéseket rakják elé. Minden kezdet nehéz, az első lépések sok buktatót rejtnek magukban, de egyben rengeteg tapasztalattal gazdagítanak. Soha nem szabad lebecsülni senkit! Ki gondolta volna, hogy egy ilyen kis ribancnak ennyire kemény gerince van?

A harmadik tetkő igényesebb, Anasztáziát kicsit megszenvedte. Már csak ködösen emlékszik az arcára, nem is érdemes felidézni, egyszerűen rosszkor volt rossz helyen, jelentős ellenállást sem tanúsított. Söhajtott egyet, aztán annyi. Lírai módon megfogalmazva, említésre se volna méltó, ha nem lenne ez a kacifántos neve. Háromszor is visszament a szalonba egy kis igazításra, majdnem le is bukott miatta, hiszen akkor már maga az Interpol szaglászott utána.

A részeges vén satrafa váratlanul került az útjába. Az utcán kéregetett, időnként a kukákban guberált, néha a lépcsőket is sikerült összeokádnia. Minősíthetetlen dolog, a társadalom csak hálás lehet érte, hogy kivonta a forgalomból. Két hetébe telt, mire elhatározta magát, hogy őt is a karjára varratja. „Büdös Mari” helyett érthetően inkább a szében csengő Máriát választotta, mellé egy kérdőjellel. Szenvedése nem volt hiábavaló, megint egy lépéssel előbbre jutott általa.

A módszerek tökéletesítése valóságos mestermunka, minden pillanatát ki kell élvezni. De azért nem árt nyitva tartani a szemet, elvégre minden vadász megtapasztalta már, hogy a préda néha önként ajánlkozik fel, az áldozati bárány szerepébe bújva.

A depressziós fiatalasszony már egy ideje a bárpultnál kókadozik, alig győzi kihordani a megrendeléseit, arra sem lát garanciát, hogy fizetőképese, ezért úgy dönt, inkább beszédbe elegyedik vele. Pár szóban előadott szomorú sztorija konkrét bizonyíték gyanánt szolgál, hogy potenciális áldozattal van dolga. Tipikus határeset, akiből hiányzik a

bátorság, nincs a kezében megfelelő segédeszköz a kivitelezéshez, ráadásul a közvélemény reakciója sem mindegy számára. Egy ilyen életunt embert hozzásegíteni a megnyugvás kegyes állapotához nem bűncselekmény, inkább egyszerű szívesség. Végül Emma is felkerül a listára. Egy árnyas ligetet választ számára végső nyughelyül, nem messze attól a tóparttól, ahová volt férje horgászni jár.

Maca akkor sem érdekelte volna, ha fizetnek érte. De miután az ablakon keresztül kénytelen volt végignézni, ahogy elnyeli a dupla adag pizzát, amit valami robogón száguldó kontyos fazon szállított ki neki épp az ő teraszukra, és ezek után még volt képe ketchupos pofával beoldalogva diétás kólát rendelni... Útközben oldalba lökte a kalapos úriembert, mint akinek irtóra sürgős, diszkrét böffenéssel hangsúlyozva saját jelentőségét. Amikor a műanyag szék megcsuklott alatta, akkor tudatosult benne, hogy ez a nagy testű nőstény hihetetlen kihívás lesz számára. Az ilyet nem könnyű megfojtani, a víz is kiveti magából, nincs az a nagy méretű betonpapucs, ami tutira megfelelne neki. Annyi savat pult alól sem lehet szerezni, hogy feleméssze, a patkányméreggel pedig bizony elkésett, a kajába kellett volna beletenni, de ekkor Maca saját maga szolgáltatott ötletet. Magához intette, nejlonzacskót kért, hogy belesomagolja a maradékot.

Először felhördült a szokatlan kérésen. Aztán jobban belegondolt, és kerített egyet, egyenest Maca fejére...

A kalapos részeg, akár a csap, a kis vörös is rogyadozik a pultnak támaszkodva. Annyira el vannak foglalva magukkal, hogy nem is veszik észre a teraszon lejátszódó kőzjátékot. Senkinek sem szúr szemet, hogy a pincér ki-be jár. A kések között válogat, akár egy profi, akinek semmi sem elég tökéletes. Rendes munkához rendes szerszám szükséges. Nyugodtan felgyúri karján az inget egészen könyökig, elégedetten pillant a gyűjteményre. Van még hely bőven, csak el ne kövesse újra ugyanazt a hibát, hogy elfelejti megkérdezni a nevét.

„Nem vagyok vétkes a hét főbűn szerint. Zsigereimben érzem a mohóságot, a bujaságot, irigylem ezt a kalapos hapsit, haragszom rá, amiért megelőzött, de nem vagyok rest, hogy ezen változtassak. Büszke leszek rá, ha sikerül. Ám ha mégis elmulasztanám megtudakolni a nevét, akkor sem kell több kérdőjel. Egyszerűen csak Rózsa lesz. Vérrózsa...”

